

λουθείστε με λοιπόν.... "Αν σᾶς ἀναγνωρίσει....

Τὰ είχα χαμένα. Κακοτυχία μά τορά. Βλαστημόσα τώρα τὴν ἔμπνευσι ποὺ είχα νὰ δηλώσω πάς ήμουν συντάκτης τῆς «Μικρῆς Εφημερίδος»! Ο κ. Μαρτέν ούτε μὲ νῆσερε, φυσιά. Ούτε καὶ ἔγω ἄλλωστε τὸν ήξερα. Θὰ ἔβαιε τὶς φωνές μόλις θὰ μ' ἔβλεπε, καὶ ὁ Θέρος πώς τὴς μεγάλης Πασιονῆς ἐφημερίδος.

Θέλοντας καὶ μή ἀγωνισθησα τὸν ἐπιθεωρητὴ δῆς τὴν πρώτη θέση, δύναται ποὺ είχε προτίστει ἔνα χωριστὸ διαιρέσιμα «λούζ» ὁ περιφύμιος διευθυντής τῆς μεγάλης Πασιονῆς ἐφημερίδος.

Ο ἐπιθεωρητής, ἀφοῦ χτύπησε τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε.

Σ' ἔναν καναπέν τὴν ἡπαλιομένην ἔνας κομψότατος κύριος, ντυμένος πλουσιώτατα. Στὴ γραμμάτα του φροντίσει μιὰ θυμασία διαματένα παρόπιτσα.

— Ό κύριος πάθωδ.... ἔξηγηρες ὁ ἐπιθεωρητής, ισχυρίζεται πῶς δύναται εἶναι λευτάλα καὶ πῶς είνει ἀστυνομικός συντάκτης σας.... Εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

Ο κ. Μαρτέν μ' ἔκνταξε ἀπὸ πάνω δῆς κάτω. Ἐγάντης. Τὸν εἶδα νὰ σπρώχεται, νὰ προχωρῷ πρὸς τὸ μέρος μου.

— Τὶ γίνεσαι, ἀγαπήτε μου Λευτάλαν; μου φύναξε χαρούμενα. Ωστε κυνηγᾶς καὶ ἐσύ νὰ πάσης τὸν περίστροφο λωποδύτη, ἔ;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν περίστροφο, ἐπρόθεσε :

— Βεβαίωτατα! Ο κύριος εἶνε δὲ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος μου κ. Λευτάλαν.

Κατόπιν, γυρίζοντας πρὸς ἑμένα, μοῦ εἶτε :

— Όταν μείνηται ἐδῶ μαζί μου,

νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιά.

Ο ἐπιθεωρητής ζήτησε συγνώμην, χαρέτησε καὶ ἔφυγε.

Σὺν μείναμε μόνοι, ὁ κ. Μαρτέν ἀλλαξει μονοματάς ὑφος.

— «Ἐβγαλε ἀτ' τὴν τοστὴν του ἔνα περίστροφο καὶ πάζοντας μ' αὐτό, μοῦ εἶτε:

— Καὶ τώρα, φιλαράκο μου, εἶσαι αἰχμάλωτός μου!

— Γιὰ τὸ Θεό, κύριε Μαρτέν! τοῦ φώναξα. Μήπως μὲ πάρνετε γιὰ τὸν λωπ.... γιὰ τὸν Ἀρσέν Λουτέν;

Ο κ. Μαρτέν κόκκισε στὰ γένη.

— Τί; εἶτε. Δὲν εἶσαι συντάκτης τῆς «Μικρῆς Εφημερίδος»;

— Οχι.... ἐτραύνισα. Εἶμαι συντάκτης τῆς «Καθημερινῆς». Μὰ ἐπειδὴ δὲν είχα μαζή μου ούτε δελτίο, οὔτε εἰσιτήριο, ούτε χρήματα, ἀναγκάστηκα νὰ πάω φέματα.

Ο κ. Μαρτέν, σκαμένος στὰ γένη, μὲ ωτήτη :

— Καὶ τί γιρεύεις ἐδῶ;

— Κυνηγῶ νὰ βρῶ τὸν Ἀρσέν Λουτέν. Θέλω νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τὸν πάρω συνέντευξι. Θάταν αὐτὸν μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ μένα. Θὰ στερέωνα γιὰ πάντα τὴν καροϊέρα μου.

— Ε, τότε, φύλε μου, εἶσαι τυχερός! ἔξακολονθησε δ. κ. Μαρτέν. Τὸ κόλπο σου ήταν ἔξιντο καὶ μ' ὀρέσει. Θὰ σὲ βοηθήσω.

— Ω, κύριε Μαρ....

— Δὲν τάχρις κανένας κύριος Μαρτέν ἐδῶ! Ἀπέναντι σου ἔχεις τὸν Ἀρσέν Λουτέν, ποὺ ταξιδεύει μὲ τ' ὅντα καὶ μὲ τὸ διαβατήριο τοῦ κυρίου Μαρτέν! «Οσο γιὰ τὸ μπριλάντι, νά το! Θαύμασε τὸ δυστέλευτον τὸ τόσο ἐπειδικά καρφοφόνον στὴ γραβάτα μου! Πάρε μου συνέντευξι, γράψε δὲ τὸ θέλεις, ἀλλά... δὲν ἔχεις νὰ τὸ κουνήσῃς ἀπὸ κοντά μου! Εἶσαι αἰχμάλωτός μου, δῆς τὴν ὥρα τοῦ.... θά φτάσω στὴν Ἀμερική! Μή φοβάσαι. Τὰ ἔξοδά σου τὰ ἀναλαμβάνω ἔγω!....

— Ετοι μ' ἔγινε. Ἀναγκάστηκα ν' ἀκολουθήσω τὸν περίφημο λωποδύτη δῆς τὴν Ἀμερική. Τὴν σένα μου, φυσιά, στὴν «Καθημερινή» τὴν ἔχασα. Κέρδισα δημος κάτι πολὺ ἀνεκτίμητο: Τὴν φύλα καὶ τὴν ύποστησίν τοῦ Ἀρσέν Λουτέν.

Μ. ΛΕΜΠΛΑΝ

ΔΙΕΤΙΧΑ

Δὲν ἔτιχε ποτὲ νὰ ιδῆς πῶς πολεμοῦν
(τὰ μάτια,
δίχως μαχαίρια καὶ σπαθιά πῶς γίνονται
(τὰ κομμάτια.
Τὴν διστορη πέτρα τοῦ γιαλοῦ δὲν πάνει
(πρασινάδα
καὶ ἡ ἀγάπη δίχως πείσματα δὲν ἔχει
(νοστιμάδα.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Φ. ΚΟΠΠΕ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἄλλοιμονο, Θεέ μου!....

Τὶ ἄντρας ἦταν αὐτός!....

Ἐγύριζε πάγτα μεθυσμένος μεσάνιχτα στὸ σπίτι του καὶ ἔδερνε ἀλύτητα τὴν γιναῖκα του. Δύνι μεγάλες συμφορές, τὸ μεθύνει καὶ ἓφτωχεια, βιωάτιζεν τὸ διστυχο αὐτὸν ἀντόργινο.

Καὶ ἡ ἀπικη γιναῖκα ὑπόφερε αὐτὸν τὸν ἄντρα, τὸν σκληρὸν καὶ βιαστήν, γιατὶ —εἶνε φοβερό— ἂν ἔφευγε θὰ ἔμενε στοὺς πέντε δρόμους.

Ο ἄντρας της τὴν εὑρίσκει σχεδόν πάντα τὸ βράδυ νηστική διαν γινοῦντος ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ τῆς ἔδινε ἀλύτητα ἔσθλο. Ή φονεῖ καὶ ἡ βλαστήμεις του, κορώνιμειαν.... γιὰ φοιδῖ στὴ γειτονά. «Ολοι ἔξεραν, διτὶ ἡ σκηνὴ αὐτή τοῦ ἔνθαδεμον γινόταν σὲ ὅφα τακτική. Καὶ ὅλος λιπόντουσαν τὴν ἀμιθή γιναῖκα, ποὺ περνοῦσε ξωτὸν μαύρη καὶ ἀλύτωτη.

Υστέρος ἀπ' τὸν τρομερὸ σωματά τοῦ ξύλου, φοβερὴ σωτὴν ἀπλωντάνει μέσα στὴν κάμαρα τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ. Μιὰ βούβαμάρα γεμάτη ἀγνοία καὶ πόνο.

Μιὰ μέρα, μέσα στὸ κρύο καὶ στὴν παγωνιά τοῦ Δεκέμβρη καὶ κάτω ἀπ' τὴν συνηθισμένη πείνα καὶ τὸ τακτικό ξύλο, ἡ διστυχη ἐκείνη γιναῖκα γέννησε ἔνα ἀγόραζι, χλοιό καὶ ἀρφωτικάριο. Ένα μητρικό φίλι τὸ δέξτρητο κατά τὴν πρώτη ἐμφάνιση του στὸν κόσμο. Ένα φίλι παφάροφο, ἀπελπιζόμενο. Τὸ τέλος τῆς μάνας ποὺ πονάει καὶ ὑπόφερε.

Τὴν ἄλλη βοαδειά, ὁ ἄντρας της γύρισε πάλι μεθυσμένος. Άλλα τὴ φωνὴ αὐτὴ στάση θηκε στὸ καπόφωλο αὐτῷ τοῦ διστακτικοῦ, παρὰ τὴν συνήθεια του, ἀρκετή δράσα. Καὶ οὔτε ἔβαιε χέρι στὴ γιναῖκα του, ἡ οποία ἤταν πειρατής πάντα μητέρα. Περίμενε ίσως ἔνα λόγο της, γιὰ νὰ τὸν υποώσῃ. ἀγορένη καὶ νὰ τὴν δείσῃ.

Ἐκείνη, μὲ βλέμμα μαδρὸν ἀπὸ τὶς διστακτικές, γύρισε καὶ τὸν κόλπταξε καρφιασμένη. Γιατὶ λοιπόν δὲν τὴ χτυποῦσε; Μήπως δὲν ήταν μεθυσμένος; Μά όχι. «Ήταν τύφλα στὸ μεθύσιο, σὲ καζό χάλι. Ναί, ναι, ήταν μεθυσμένος, δύοτες πάντα. Καὶ δημάς δὲν ἀπλώνει τὸ χέρι του ἐπάνω της. Μυστήριο! Κύνταξε τὴ γιναῖκα του μ' ἔνα βλέμμα παράδοξο καὶ σώπανε. Μὰ αὐτή ἡ σωτὴ τὸν ἀρχιβώς τὴ γέμιζε ἀγνοία. Κοινούσε τὸ μορφὸ της καὶ τὸν κύνταξε λοξά. Τέλος, δὲν κρατήσκει καὶ τοῦ εἶτε, ἀνά-

στενάζοντας βαθεῖα καὶ πονεύετα :

— Χτύπα με λοιπόν! Τί στέκεσαι;

— Νὰ σὲ χτυπήσω!... μονιμούρισε ἐκείνος ἀποχαυνιμένος. Νὰ σὲ χτυπήσω!...

— Ναι, γιατὶ ὑπόφερο περισσότερο δυσ αἴρεις. «Ένα πράγμα ποὺ έχει νὰ γίνη, ἀς γίνει τὸ συντομότερο. «Έλα, γιατὶ διστερά ἔχω καὶ ὄλη δουλειά νὰ κάμω. «Έχω νὰ πλήνω τὰ σπάργανα τοῦ μωροῦ. Θά μὲ πάρων τὰ ἔπιμερατα.... Χτύπα με....

Ἐκείνος δημάς εἶχε ἀπολιθωθεῖ. Καὶ μόνο ἔνα ἐλαφρό ηλίθιο χαμόγελο, ποὺ φώτισε τὸ πρόσωπό του, ἔδειχνε πώς εἶχε ζωή.

— Νά σὲ χτυπήσους; μονιμούρισε.

Η διστυχη γιναῖκα ἀρχίστει τὸν πόρη. Γιατὶ λοιπόν δὲν τὴ χτυποῦσε; Τὶ περίμενε; Μήπως δὲν ήταν δύσιος; Μήπως δὲν συνέβαινε αὐτὸν τόσα χρόνια τώρα;

— Μήπως δὲν ξεμάνας γίνει μαλακώτερος; τὸν ρώτησε. Μήπως ἐφτήνηρε τὸ ψωμό; Τὶ σιγαίνει; Πέξ μου. Δὲν εἶσαι μεθυσμένος ἀπόψις, δημάς πάντα;

— Οχι δά, ξπα καὶ ἀπόψις, τῆς ἀπάντησε.

— Καὶ δὲν θὰ μὲ χτυπήσης; Δέ θὰ μὲ δειλός;

— Ο πα τε ρα ζ δημάς φανόταν σάν νά μή ἀκουγει.

Τέλος, οίχηντας τὸ ξαφνιασμένο βλέμμα τον μὲ τριφερότητα πάνω στὸ πατίδι, μονιμούρισε σὲ κάποια σταγμή, σάν νάταν κατηγορούμενος ποὺ ἀπολογεῖται :

— Οχι, όχι.... Φοβάμαι μήν ξιπήσω τὸ πατίδι!....

Φ. ΚΟΠΠΕ

